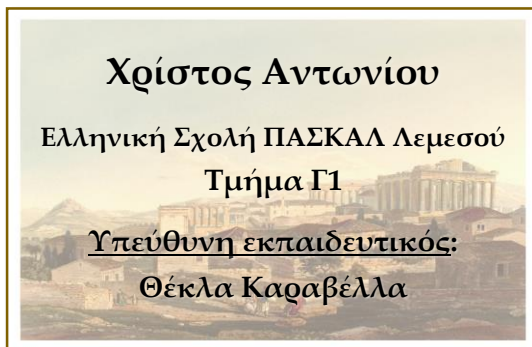

Τα μαραφέτια της νέας εποχής

Είπαμε... η Τεχνολογία εξελίσσεται. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι είναι όλοι ικανοί να την ακολουθήσουν. Ο παππούς, λοιπόν, δεν λέει να το καταλάβει. Άσε που νομίζει ότι κάθε στιγμή είναι η ίδια. Άμα δω το όνομά του στο κινητό, είναι σαν να μου βαράς πάνω στο κεφάλι. Κρίμα, βέβαια, δεν λέω. Και... κατά βάθος τον λατρεύω!

Είχε, λοιπόν, έναν υπολογιστή, για να σερφάρει στο διαδίκτυο. Εντάξει, του περασμένου αιώνα, αλλά έκανε τη δουλειά του. Στο κάτω-κάτω, μια σελίδα χρησιμοποιούσε για τα αθλητικά. Πόσες φορές τού εξήγησα πώς να χρησιμοποιεί εκείνο το... ποντίκι; Άλλες τόσες έπρεπε να τα ξαναπώ ότι, όταν αναφερόμαστε στο ποντίκι, δεν εννοούμε κάτι ζωντανό! Λίγο ακόμα και θα το βρίσκαμε στις ποντικοπαγίδες με κομμένα τυράκια! Σκέφτηκα, λοιπόν, κι εγώ να του χαρίσω τον παλιό μου φορητό υπολογιστή.

Είπα να το κάνω το ψυχικό σωστά. Πέρασα μια ολόκληρη μέρα σπίτι του, για να του τα εξηγήσω. Ενθουσιάστηκε καταρχάς που θα τον έπαιρνε μαζί του όπου ήθελε, στο σαλόνι, στη βεράντα, στην κουζίνα (ευτυχώς όχι στο μπάνιο!)... Φτάσαμε, όμως, στο περιβόητο ποντίκι. «Απαλά το δάχτυλό σου στο κουτάκι, παππού!»... Το πίεζε τόσο, που νόμιζα θα του έβγαζε τρύπα. Τελικά, καταλήξαμε να συνδέσουμε το παλιό του... ποντίκι και ησυχάσαμε.

Μια μέρα επέστρεψε σπίτι γεμάτος νεύρα. Κλήση στο τηλέφωνό μου ξανά. Σαν να μην υπάρχει άλλο άτομο σε αυτόν τον κόσμο που μπορεί να τον βοηθήσει. Σαν να γράφει στο μέτωπό μου ότι δεν έχω κάτι άλλο να κάνω. Τέλος πάντων, η απογοήτευση είχε τελικά μια λογικότατη εξήγηση: Πήρε τον υπολογιστή στο καφενείο και δεν δούλευε! «Μα παππού, αφού πρέπει να είσαι συνδεδεμένος με το wifi!»

Άρχισε να διαμαρτύρεται ότι ζήτησε βοήθεια, ενώ οι άλλοι έχουν συγγενείς που τους βοηθούν κι εμείς μόνο το συμφέρον μας βλέπουμε. Τον κοροϊδέψαμε, έλεγε, γιατί του είπαμε πως μπορούσε να πάρει τον υπολογιστή παντού! Αναίσθητο με ανέβαζε, εγωιστή με κατέβαζε! «Όσα δεν φτάνει η αλεπού, τα κάνει κρεμαστάρια» σιγομουρμούρισα. Πώς ήταν δυνατόν, ένας άνθρωπος, να μην αντιλαμβάνεται δυο απλά πράγματα; Θεώρησε πως επειδή είναι «κινητό», μπορεί να το πάρει όπου θέλει!

Για τον παππού κατ' ακρίβεια και, για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, όλα αυτά τα σύγχρονα μαραφέτια ήταν άχρηστα, αφού η τηλεόρασή του από τον καιρό του Νάωε την έκανε τη δουλειά, ενώ το τηλέφωνό του (που αν σου το 'ριχνε, έσπαγε το

Κατηγορία Γ': Ευθυμογράφημα**Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ**

κεφάλι σου!), λειτουργούσε ακόμα μια χαρά από το 1995! Ο φίλος του ο Κωστής κάθε μέρα προσπαθούσε να του βάλει μυαλό: «Πολύ χρήσιμες οι συσκευές που κυκλοφορούν στην αγορά». Εγώίσταρος ο παππούς, δεν έλεγε να καταλάβει. «Καταξοδεύτηκα, αλλά η σκούπα που σκουπίζει, ενώ εμείς βλέπουμε τηλεόραση είναι όλα τα λεφτά», συνέχιζε ο φίλος του.

«Εμένα η γυναίκα μου ξέρει να σκουπίζει μόνη της. Δε χρειάζεται αυτές τις αηδίες», αποκρινόταν ο παππούς.

Έλα, όμως, που η γιαγιά είχε άλλη γνώμη! Ήθελε κι αυτή τηλεόραση να μπαίνει YouTube (ή αλλιώς «γιουτού» όπως το έλεγε αυτή) να βλέπει τις συνταγές του «Πετρατζίκης» ή να κάνει ψώνια από το τηλέφωνό της και κυρίως... ήθελε κι αυτή να κάθεται και το σπίτι να σκουπίζεται μόνο του. Ήξερε, όμως, πως ο παππούς ήταν ανένδοτος, έτσι αποφάσισε μια μέρα, να πάρει την κατάσταση στα χέρια της. Στο κάτω-κάτω, «*δύο ὦτα ἔχομεν, στόμα δὲ ἓν, ἵνα πλειῶ μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν*».

...

Επιστρέφει, λοιπόν, ο παππούς από το καφενείο. Ο Πετρατζίκης στη διαπασών σε μια τεράστια οθόνη εκεί που μέχρι πριν 3 ώρες ήταν η τηλεόραση με τον τεράστιο πισινό. Νευρίασε, αλλά η γιαγιά αγνόησε. Γύρισε ο παππούς να διαβάσει την εφημερίδα του... «Μπαμ...», ακούστηκε όταν έπεσε φαρδύς πλατύς στη μέση του διαδρόμου. Είχε σκοντάψει στην καινούργια σκούπα της γιαγιάς, που... σκούπιζε μόνη της και μπλέχτηκε στα πόδια του!

«Δεν αντέχω άλλο! Βγήκαν τόσες συσκευές, η τεχνολογία εξελίχτηκε... Να βρεθεί αυτός που θα γυρίσει τον χρόνο πίσω και θα του βγάλω το καπέλο!», ούρλιαζε ο παππούς ενώ η σκούπα συνέχιζε τη δουλειά της, ο Πετρατζίκης τη δική του κι η γιαγιά τη δική της.

Πηγές:**Αἴσωπος, Ἀλώπηξ καὶ βότρυς, μετάφρ. Ι.Μ. Κωνσταντάκος**

ἀλώπηξ λιμώπτουσα ὡς ἐθεάσατο ἀπὸ τινος ἀναδενδράδος βότρυας κρεμαμένους, ἠβουλήθη αὐτῶν περιγενέσθαι καὶ οὐκ ἠδύνατο. ἀπαλλαττομένη δὲ πρὸς ἑαυτὴν εἶπεν «ὄμφακές εἰσιν».

οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τῶν πραγμάτων ἐφικέσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν τοὺς καιροὺς αἰτιῶνται.

Κατηγορία Γ': Ευθυμογράφημα**Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ**

Ήταν μια αλεπού που πέθαινε της πείνας, όταν ξάφνου αντίκρισε ένα τσαμπί σταφύλια να κρέμεται από κάποια κληματαριά. Πάσχισε τότε να τα βάλει στο χέρι, αλλά δεν τα κατάφερε. Τί να κάνει, λοιπόν; Σηκώθηκε να φύγει, και μουρμούριζε μονάχη της: «Αγουρίδες είναι!».

Έτσι γίνεται και με τους ανθρώπους: ορισμένοι, όταν δεν έχουν τη δύναμη και την ικανότητα να πετύχουν τα πράγματα που θέλουν, ρίχνουν το φταίξιμο στις αντίξοες περιστάσεις.

Διογένης Λάερτιος 7.23

Πρὸς τὸ φλυαροῦν μειράκιον, «διὰ τοῦτο», εἶπε (sc. ὁ Ζήνων), «δύο ᾧτα ἔχομεν, στόμα δὲ ἕν, ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν».

Πρὸς ἕναν φλύαρο νεαρό, «γί' αὐτό», εἶπε (ὁ Ζήνων), «ἔχομε δύο αὐτιά κι ἕνα στόμα, γιὰ ν' ἀκούμε περισσότερα και νὰ λέμε λιγότερα».

